

32005F0667

L 255/164

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

30.9.2005

**DECIZIA-CADRU 2005/667/JAI A COMISIEI
din 12 iulie 2005**

de consolidare a cadrului penal pentru aplicarea legii împotriva poluării cauzate de nave

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Uniunii Europene, în special articolul 31 alineatul (1) litera (e) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Planul de acțiune al Consiliului și al Comisiei privind modul optim de punere în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind stabilirea unui spațiu de libertate, securitate și justiție ⁽²⁾ precum și concluziile Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul 48, solicită acțiuni legislative împotriva infracțiunilor de mediu, în special sancțiuni comune și garanții procedurale comparabile.
- (2) Lupta împotriva poluării cauzate de nave, în mod deliberat sau din neglijență gravă constituie una dintre prioritățile Uniunii Europene. Punctele 32 – 34 din concluziile Consiliului European de la Copenhaga din 12 și 13 decembrie 2002 și în special declarația Consiliului de „Justiție și Afaceri Interne” din 19 decembrie 2002, emisă în urma naufragiului petrolierului Prestige exprimă hotărârea Uniunii de a adopta toate măsurile necesare pentru a evita reproducerea unor astfel de prejudicii.
- (3) În acest scop, astfel cum a menționat Comisia în comunicarea sa către Parlamentul European și către Consiliu privind îmbunătățirea siguranței maritime în urma naufragiului petrolierului Prestige, este necesar ca legislația statelor membre să fie apropiată.
- (4) Obiectivul Directivei 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de infracțiuni ⁽³⁾ precum și al prezentei decizii-cadru care completează Directiva 2005/35/CE cu norme detaliate în domeniul penal este de a realiza această apropiere.

- (5) Prezenta decizie-cadru, bazată pe articolul 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, constituie instrumentul adecvat pentru a impune statelor membre obligația de a prevedea sancțiuni penale.
- (6) Luând în considerare specificitatea comportamentelor menționate, ar trebui să se introducă sancțiuni comune cu privire la persoanele juridice.
- (7) Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 cu privire la dreptul mării, semnată de toate statele membre și de Uniune la care Comunitatea Europeană este parte, capătă un caracter deosebit de important în contextul cooperării.
- (8) Ar trebui asigurată cea mai bună cooperare posibilă între statele membre pentru ca informațiile utile să poată circula rapid de la un stat membru la altul. Ar trebui desemnate și identificate puncte de contact.
- (9) Dat fiind că obiectivele prezentei decizii-cadru nu pot fi realizate în mod corespunzător de către statele membre și prin urmare, având în vedere caracterul transfrontalier al prejudiciilor care pot decurge din comportamentele menționate, pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, consacrat la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge aceste obiective.
- (10) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile menționate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și recunoscute de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.
- (11) Prezenta decizie-cadru nu comportă pentru statele membre riverane drepturi pentru navigația internațională, supuse regimului de transport în tranzit, în conformitate cu partea a III-a secțiunea 2 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării, obligația expresă de a stabili competența acestora pentru infracțiunile săvârșite în strămtorile menționate. Jurisdicția în această privință ar trebui stabilită în conformitate cu dreptul internațional, în special articolul 34 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării.

⁽¹⁾ Avizul Parlamentului European din 13 ianuarie 2004 (JO C 92, 16.4.2004, p. 19).

⁽²⁾ JO C 19, 23.1.1999, p. 1.

⁽³⁾ JO L 255, 30.9.2005, p. 11.

- (12) Este necesar ca, în termen de cinci ani de la data punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru, Comisia să examineze punerea în practică a dispozițiilor adoptate de statele membre pentru execuția prezentei decizii-cadru și să prezinte Consiliului un raport în legătură cu acest subiect, însoțit după caz, de propunerile necesare,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru se aplică definițiile prevăzute la articolul 2 din Directiva 2005/35/CE.

Articolul 2

Infrapecțiuni

(1) Sub rezerva articolului 4 alineatul (2), fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca o infracpecune în sensul articolelor 4 și 5 din Directiva 2005/35/CE să fie considerată infracpecune.

(2) Alineatul (1) nu se aplică membrilor de echipaj în ceea ce privește infracpecunile care au loc în strâmtori utilizate pentru navigația internațională, în zone economice exclusive și în marea liberă, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la anexa I norma 11 punctul (b) sau la anexa II norma 6 litera (b) la Convenția de la Marpol 73/78.

Articolul 3

Complicitate și instigare

În conformitate cu legislația internă, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca complicitatea sau instigarea la săvârșirea unei infracpecuni prevăzută la articolul 2 să fie pedepsită.

Articolul 4

Sanpecțiuni

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracpecunile prevăzute la articolele 2 și 3 să fie pasibile de sancpecțiuni penale eficiente, proporționate și cu efect de descurajare, care includ, cel puțin pentru cazurile grave, pedepse maxime de la un an la trei ani de închisoare cel puțin.

(2) În cazuri mai puțin importante, pentru care actul săvârșit nu cauzează o deteriorare a calității apelor, un stat membru poate prevedea sancpecțiuni de altă natură decât cele prevăzute la alineatul (1).

(3) Sancpecțiunile penale prevăzute la alineatul (1) pot fi însoțite de alte sancpecțiuni sau măsuri, în special amenzi sau, pentru o persoană fizică, pierderea dreptului de a exercita o activitate care necesită o autorizare sau aprobare oficială, sau pierderea dreptului de a fi fondator, director sau membru al Consiliului de administrație al unei societăți comerciale sau fundații, în cazul în care faptele care au condus la condamnare prezintă un risc evident de reluare a aceluiași tip de activitate infracpecională.

(4) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracpecunea prevăzută la articolul 2, săvârșită în mod deliberat, să fie pasibilă de pedeapsa maximă cu închisoarea de cel puțin cinci până la zece ani atunci când această infracpecune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale și plante sau asupra unor părți din acestea și decesul sau vătămarea gravă a persoanelor.

(5) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracpecunea prevăzută la articolul 2, săvârșită în mod deliberat, să fie pasibilă de pedeapsa maximă cu închisoarea de la cel puțin doi la cinci ani atunci când:

- (a) această infracpecune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea; sau
- (b) această infracpecune a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Acțiunii comune 98/733/JAI a Consiliului din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene ⁽¹⁾, indiferent de nivelul sancpecțiunii prevăzute în această acpecune comună.

(6) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracpecunea prevăzută la articolul 2, în cazul în care a fost săvârșită din neglijență gravă, să fie pasibilă de o pedeapsă maximă cu închisoarea de la cel puțin doi la cinci ani, atunci când această infracpecune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea și decesul sau vătămarea gravă a persoanelor.

(7) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracpecunea prevăzută la articolul 2, în cazul în care a fost săvârșită din neglijență gravă, să fie pasibilă de o pedeapsă maximă cu închisoarea de la cel puțin unu la trei ani, atunci când această infracpecune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea.

(8) În ceea ce privește sancpecțiunile privative de libertate, prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dreptului internațional, în special articolul 230 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării.

Articolul 5

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca persoanele juridice să poată fi considerate responsabile de infracpecunea prevăzută la articolele 2 și 3, săvârșită în beneficiul lor de către persoane care acpecionează fie individual, fie ca membru al unui organ al persoanei juridice care deține o poziție de conducere în cadrul acesteia, pe baza:

- (a) unui mandat de reprezentare a persoanei juridice sau
- (b) a unei autorității de a lua decizii în numele persoanei juridice sau
- (c) a unei autorității de exercitare a controlului la nivelul persoanei juridice.

⁽¹⁾ JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alineatul (1), statele membre iau măsurile necesare pentru ca o persoană juridică să poată fi considerată responsabilă atunci când absența supravegherii ori a controlului exercitat de o persoană menționată la alineatul (1a) permis în infracțiunea prevăzută la articolul 2, să fie săvârșită în beneficiul acestei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea unei persoane juridice, în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude urmărirea penală împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolele 2 și 3.

Articolul 6

Sancțiuni împotriva persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca o persoană juridică declarată responsabilă în temeiul articolului 5 alineatul (1), să fie pasibilă de sancțiuni efective, proporționate și cu efect de descurajare. Aceste sancțiuni includ:

(a) amenzi penale sau contravenționale care, cel puțin în cazurile în care persoana juridică este declarată responsabilă pentru infracțiunile prevăzute la articolul 2, sunt:

(i) în valoare maximă de cel puțin 150 000 până la 300 000 EUR;

(ii) în valoare maximă de cel puțin 750 000 până la 1 500 000 EUR în cazurile cele mai grave, inclusiv infracțiunile săvârșite deliberat, care intră sub incidența articolului 4 alineatele (4) și (5).

(b) eventual, în toate cazurile, sancțiuni, altele decât amenzi, cum ar fi:

(i) măsuri de excludere de la beneficiul unui avantaj sau al unui ajutor de origine publică;

(ii) măsuri de interdicție temporară sau permanentă de a exercita o activitate comercială;

(iii) plasarea sub supraveghere judiciară;

(iv) o măsură judiciară de lichidare;

(v) obligația de a adopta măsuri speciale pentru a repara consecințele infracțiunii care a atras răspunderea persoanei juridice.

(2) În sensul punerii în aplicare a dispozițiilor alineatului (1) litera (a) și fără a aduce atingere primei teze de la alineatul (1), statele membre care nu au adoptat euro aplică rata de schimb valutar între euro și moneda lor publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 12 iulie 2005.

(3) Un stat membru poate pune în aplicare dispozițiile alineatului (1) litera (a) prin instituirea unui sistem în care amenda este proporțională cu cifra de afaceri a persoanei juridice respective, cu avantajul financiar obținut sau vizat prin săvârșirea infracțiunii sau cu orice altă valoare care indică situația financiară a persoanei juridice, cu condiția ca acest sistem să autorizeze amenzi maxime, cel puțin egale cu minimul amenzilor maxime stabilite la alineatul (1) litera (a).

(4) Un stat membru care pune în aplicare dispozițiile deciziei-cadru în conformitate cu alineatul (3) notifică acest fapt Secretariatului General al Consiliului și al Comisiei.

(5) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca o persoană juridică declarată responsabilă în temeiul articolului 5 alineatul (2) să fie pasibilă de sancțiuni și de măsuri efective, proporționate și cu efect de descurajare.

Articolul 7

Competența jurisdicțională

(1) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a-și stabili competența, în măsura în care dreptul internațional autorizează acest fapt, cu privire la infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3, atunci când infracțiunea a fost săvârșită:

(a) în totalitate sau parțial pe teritoriul său;

(b) în zona sa economică exclusivă sau într-o zonă echivalentă stabilită în conformitate cu dreptul internațional;

(c) la bordul unei nave care arborează pavilionul său;

(d) de către unul din resortisanții săi, în cazul în care infracțiunea poate fi pedepsită penal la locul în care a fost săvârșită, sau în cazul în care locul în care aceasta a fost săvârșită nu intră sub nici o jurisdicție teritorială;

(e) în beneficiul unei persoane juridice al cărei sediu social este situat pe teritoriul său;

(f) în afara teritoriului său, dar a cauzat sau riscă să cauzeze poluare pe teritoriul său sau în zona sa economică, iar nava se află în mod voluntar într-un port sau terminal în larg al statului membru;

(g) în mare largă, iar nava se află în mod voluntar într-un port sau terminal în larg al statului membru.

(2) Orice stat membru poate decide că nu aplică sau că aplică numai în cazuri și circumstanțe specifice norma de competență enunțată la:

(a) alineatul (1) litera (d);

(b) alineatul (1) litera (e).

(3) Statele membre informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la decizia lor de a aplica sau nu alineatul (2), indicând, după caz, situațiile sau condițiile specifice în care se aplică decizia acestora.

(4) Atunci când o infracțiune ține de competența mai multor state membre, statele membre în cauză se străduiesc să-și coordoneze acțiunile în mod corespunzător, în special în ceea ce privește condițiile în care urmărirea sunt angajate, precum și normele privind ajutorul reciproc.

(5) Următoarele elemente de legătură sunt luate în considerare:

(a) statul membru pe al cărui teritoriu, în a cărui zonă economică exclusivă sau zonă echivalentă a fost săvârșită infracțiunea;

(b) statul membru pe al cărui teritoriu, în a cărui zonă economică exclusivă sau zonă echivalentă se manifestă efectele infracțiunii;

- (c) statul membru pe al cărui teritoriu, în a cărui zonă economică exclusivă sau zonă echivalentă tranzitează nava de pe care a fost săvârșită infracțiunea;
- (d) statul membru al cărui autor al infracțiunii este un resortisant sau un rezident;
- (e) statul membru pe al cărui teritoriu își are sediul social persoana juridică în numele căreia a fost săvârșită infracțiunea;
- (f) statul membru de pavilion al navei de pe care a fost săvârșită infracțiunea.

(6) În sensul aplicării prezentului articol, teritoriul include zona prevăzută la articolul 3 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2005/35/CE.

Articolul 8

Notificarea informării

(1) În cazul în care un stat membru este informat despre săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică articolul 2 sau despre riscul săvârșirii unei asemenea infracțiuni care cauzează sau poate cauza poluare iminentă, acesta informează de îndată celelalte state membre susceptibile de a fi expuse acestor prejudicii, precum și Comisia.

(2) În cazul în care un stat membru este informat despre săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică articolul 2 sau despre riscul săvârșirii unei asemenea infracțiuni care poate intra în competența jurisdicțională a unui stat membru, acesta informează de îndată celălalt stat membru cu privire la aceasta.

(3) Statele membre notifică fără întârziere statului de pavilion sau oricărui alt stat în cauză măsurile luate în conformitate cu prezenta decizie-cadru, în special articolul 7.

Articolul 9

Desemnarea punctelor de contact

(1) Fiecare stat membru desemnează punctele de contact existente sau, după caz, creează noi puncte de contact, în special pentru schimbul de informații prevăzut la articolul 8.

(2) Fiecare stat membru informează Comisia despre serviciul sau serviciile sale care funcționează ca punct(e) de contact în

conformitate cu alineatul (1). Comisia notifică aceste puncte de contact celorlalte state membre.

Articolul 10

Aplicarea teritorială

Domeniul de aplicare teritorială a prezentei decizii-cadru este identică cu cea a Directivei 2005/35/CE.

Articolul 11

Punerea în aplicare

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru până la 12 ianuarie 2007.

(2) Până la 12 ianuarie 2007, statele membre comunică Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textele dispozițiilor care transpun în legislația lor internă obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie plecând de la aceste informații, Consiliul verifică, până la 12 ianuarie 2009, în ce măsură statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

(3) Până la 12 ianuarie 2012, pe baza informațiilor furnizate de statele membre cu privire la aplicarea la nivel practic a dispozițiilor prezentei decizii-cadru, Comisia prezintă Consiliului un raport și face propunerile pe care le consideră necesare, inclusiv, după caz, propuneri ca statele membre, în ceea ce privește infracțiunile săvârșite în apele lor teritoriale, în zona economică exclusivă a acestora sau în zona echivalentă, să poată considera că navele care arborează pavilionul altui stat membru nu este o navă străină în sensul articolului 230 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării.

Articolul 12

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 12 iulie 2005.

Pentru Consiliu

Președintele

G. BROWN